Leesvoer

Editie 2, 2020 | Maandag 29 juni

Honkbalweek
Haarlem
For Love of the Game

EDITOR-IN-CHIEF
Marco Stoovelaar

EINDREDACTIE
Jasper Roos

REDACTIE
Feiko Drost
Coen Stoovelaar
Györgyike Horvath

VORMGEVING
Jasper Roos

FOTOGRAFIE
Robert Bos
Renata Jansen

Daar zijn we weer...

Het is maandag 29 juni. Dit zou alweer de vierde speeldag zijn geweest van de Honkbalweek Haarlem 2020. Maar er is geen Honkbalweek Haarlem 2020.

Vrijdagavond laat was er bij ons even flink wat regen en zaterdag is er noodweer geweest in een aantal noordelijke provincies. In onze regio, en dan bedoelen we natuurlijk Haarlem, was het zaterdag wat bewolkt met wat korte buitjes. Gisteren was het weer een lekkere zonnige dag. In het historische Pim Mulier Stadion hadden we beide dagen dan ook kunnen genieten van de bekende Honkbalweek-ingrediënten.

Het is bekend. Door de wereldwijde coronavirus-pandemie werden vanaf half maart vrijwel alle (sportieve) activiteiten en evenementen geschrapt, afgelast of uitgesteld. Dus is er dit jaar geen Honkbalweek Haarlem, zijn er geen Olympische Spelen en zijn natuurlijk heel veel andere grote sport-evenementen, die voor deze zomer op de agenda stonden en waar we met zijn allen naar uitkeken, afgelast. Maar gezondheid is natuurlijk een stuk belangrijker dan al die activiteiten.

Gelukkig worden de maatregelen per 1 juli een stuk soepeler en is er weer het één en ander mogelijk, zoals in teamverband sporten. Er kan dus ook weer worden gehonkbald en gesoftbald. Binnenkort kunnen we beginnen aan het honkbalseizoen (hoofdklasse 23 juli, overgangsklasse 24 juli) en het softbalseizoen (Golden League/Silver League 18 juli). Maar we blijven het herhalen: laten we ons met zijn allen gewoon aan de richtlijnen houden (bijv. anderhalve meter afstand); des te eerder kan alles weer normaler worden.

Zoals bekend organiseren we deze week een Honkbalweek Online. Met filmpjes, activiteiten, een quiz en dus ook 'Leesvoer' en een podcast, die twee jaar geleden zeer goed werd beluisterd en populair was. Op het initiatief om dit jaar een Honkbalweek Online te organiseren kwamen veel positieve en leuke reacties. Daar zijn we heel blij mee.

Aanvankelijk zou 'Leesvoer' om de dag worden uitgebrachtl, maar vanaf vandaag zijn we er elke dag tot en met vrijdag. De laatste editie verschijnt daarna op zondag, wat de slotdag zou zijn van de 30e Honkbalweek Haarlem. Zo krijgen en houden we toch dat overbekende Honkbalweekgevoel.

Voor nu, veel leesplezier en tot morgen!

TWEE MAJOR LEAGUE-GROOTHEDEN DEBUTEERDEN IN 1972 IN HAARLEM

In 1972 staat van vrijdag 30 juni tot en met zondag 9 juli de zevende Haarlemse Honkbalweek op de agenda. Een toernooi met een topbezetting en ook de enige keer dat er zeven ploegen zijn. Voor het eerst neemt Cuba deel en doet dat met de officiële nationale ploeg. Een ploeg die op wereldniveau domineert en een ploeg zoals we die in ons land niet eerder hebben gezien. Ook de nationale teams van Nicaragua, de Nederlandse Antillen en Italië komen naar Haarlem. Het toernooi bestaat uit twee poules. Cuba, Nicaragua, de Sullivans en Alaska Goldpanners (beide uit de Verenigde Staten) spelen in Poule A. Zij worden toch wel een beetje te sterk geacht voor Nederland, de Nederlandse Antillen en Italië, die samen Poule B vormen.

Op de eerste speeldag van de Honkbalweek 1972 wint de Nederlandse Antillen met 5-1 van Nederland, dat slechts drie honkslagen produceert. In de avondwedstrijd wint Cuba nipt met 4-2 van Nicaragua. Op de tweede speeldag zijn er drie wedstrijden. Dit keer is Cuba met 9-5 te sterk voor Sullivans en wint Alaska Goldpanners met 6-2 van Nicaragua. Op het veld van Kinheim aan het Badmintonpad (de locatie van de eerste 'Week' in 1961) wint het team van de Nederlandse Antillen met 15-10 van Italië. De toon is gezet, maar het is vooral Cuba dat de toon zet met uitstekend honkbal, schitterende acties, sublieme aangooien en spectaculaire momenten. Cuba beschikt over topspelers zoals Braudilio Vinent, Agustín Marquetti, Félix Isasi, Owen Blandino, Rodolfo Puente, Wilfredo Sánchez en publiekslieveling Armando Capiró, die een ijzersterke arm heeft als linksvelder.

Nicaragua en Alaska Goldpanners doen het eveneens prima in Haarlem. Het team van Alaska speelt in eigen land in een Summer League en is samengesteld uit talentvolle college-spelers. Als klein jongetje is de tegenwoordige 'editor-in-chief' van *Leesvoer* voor het eerst bij een Haarlemse Honkbalweek en is een aandachtig toeschouwer, dus ga ik nu een klein stukje verder in de ik-vorm. Ook toen zat ik al alle wedstrijden driftig mee te scoren en allerlei info te verzamelen. Ik kan me nog herinneren dat ik in de opening stond van de toegang naar de eerste honk dug-out. Dezelfde ingang is er nu nog steeds.

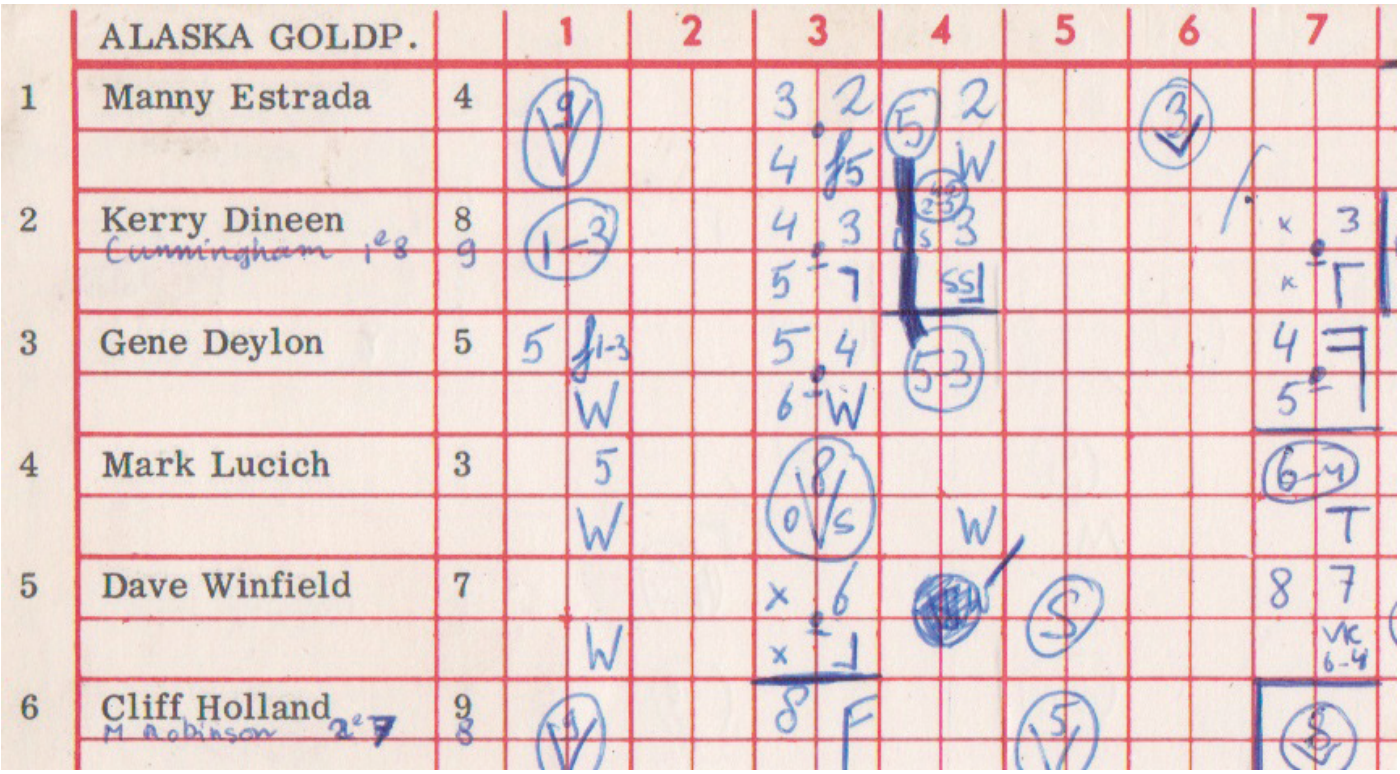

Een scorekaart uit 1972 met daarop Dave Winfield, als vijfde slagman en linksvelder in de line-up (Archief)

Door die ingang gingen de spelers naar de kleedkamer en daar kwamen ze natuurlijk na afloop ook weer uit. Op jacht naar wat handtekeningen sta ik in die ingang te wachten op de eerste speler. Ineens komt er een boomlange speler naast me staan, hij lijkt eerder een basketballer, zo lang is hij. Met een diepe stem zegt hij een paar keer 'Alaska, Alaska'. Hij zet zijn handtekening op mijn papiertje, ik ga nog even met hem op de foto (waar zou die foto toch zijn gebleven?) en dat was het. De speler gaat even later met zijn teamgenoten naar de bus voor de rit terug naar het hotel en ik ga verder met het verzamelen van handtekeningen. Die bewuste speler was Dave Winfield. Zowel hij als ik wisten op dat moment natuurlijk niet wat de toekomst voor ons in petto had. Sinds 1973 speelde Winfield 22 seizoenen in de Major League en is gekozen in de Hall of Fame. Ik begon in 1977 aan mijn loopbaan als official scorer (en ben dat nog steeds), kwam in de journalistiek terecht en heb sinds 1990 bij de Honkbalweek de leiding over de 'Leesvoer'-redactie. En ja, in januari van dit jaar werd ook ik opgenomen in een Hall of Fame, die van de Indoor Cup Softbal in Schiedam.

Terug naar het verhaal. In het team van Nicaragua speelt in 1972 ook een latere grootheid, werper Dennis Martínez. Andere bekende spelers in dat team zijn Vicente López, César Jarquín, Pedro Selva en werpers Antonio Herradora en Sergio Lacayo. Martínez debuteert in 1976 als eerste Nicaraguaan in de Major League. Hij kwam 23 seizoenen in de Majors uit en werd gekozen in de Canadese Hall of Fame.

De Haarlemse Honkbalweek van 1972 wordt gekenmerkt door veel bewolking en regelmatig regen, maar op één na kunnen alle wedstrijden worden gespeeld. In maart 1998 ben ik met Barbara Peeters en Monne Reitsma drie weken in Florida. Daar spreek ik Dennis Martínez tijdens Major League Spring Training toen hij voor Atlanta Braves uitkwam. Martínez keek met veel plezier terug op zijn deelname aan de Honkbalweek, maar herinnerde zich toch wel de vele regen. Maar ook het enthousiaste publiek is hem altijd bijgebleven.

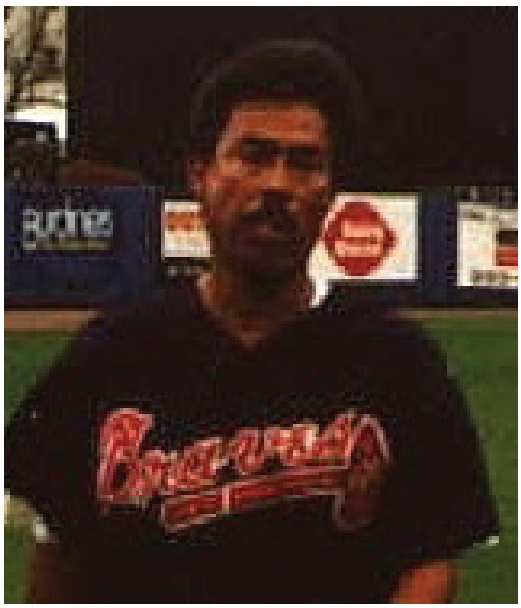

Dennis Martinez, Spring Training (1998)
Foto: Marco Stoovelaar

Tijdens de Haarlemse Honkbalweek 1972 is Winfield niet alleen een uitstekende slagman, hij is ook één van de werpers in het team van Alaska Goldpanners. De ploeg staat onder leiding van Jim Dietz, die werd geassisteerd door Bill Arce. De overbekende Arce is ook coach geweest van het Nederlands team en bleef jarenlang een vaste bezoeker van de Honkbalweek. Dietz was destijds hoofdcoach van het honkbalteam van San Diego State University en heeft ook nog een link met de huidige Honkbalweek. Enige jaren later doet Guus van Dee namelijk coach-ervaring op als assistent van Dietz bij het team van San Diego. In de jaren zeventig en tachtig is Guus tijdens de Honkbalweek altijd liaison officer van één van de deelnemende teams, meestal van een Amerikaans team. Later is Guus voorzitter van een aantal Haarlemse Softbalweken en sinds oktober 2017 is hij voorzitter van het comité dat de huidige Honkbalweek Haarlem organiseert.

Op zaterdag 1 juli staan Alaska en Nicaragua voor het eerst tegenover elkaar. Zoals gezegd, Alaska wint dat duel met 6-2. Het is bewolkt, het miezert, het is 13 graden en er is een zuid-zuidwesten wind. De Nicaraguaanse hoofdcoach wisselt veel. Zo zet hij zeven werpers in. Het is tijdens deze Honkbalweek dat het befaamde 'Derde Honk' ontstaat. De supportersgroep, onder leiding van Hein Fischer, speelt zingend in op de activiteiten op en rond het veld. Voor hun enthousiasme ontvangt het 'Derde Honk' na afloop de Press Award. Nadat de zevende werper wordt ingezet is de reactie van het 'Derde Honk' snel geboren. In 1971 staat Vader Abraham vier weken in de Nederlandse Top 40 (hoogste positie is de elfde) met de single 'Vader Abraham had zeven zonen'. De melodie was bekend, de tekst nu ook, want op 1 juli werd het lied omgedoopt tot 'Nicaragua had zeven werpers'.

Dennis Martínez komt als zesde werper in actie. Dave Winfield speelt in deze wedstijd als linksvelder voor Alaska en staat als vijfde in de slagvolgorde. Winfield en Martínez komen net niet tegenover elkaar te staan. De eerste helft van de zevende inning begint met een honkslag en een tweehonkslag, waarna werper Daniel Vega wordt afgelost door Antonio Alonso. Die krijgt een puntscorende honkslag tegen van Mark Lucich, maar die wordt even later

op het tweede honk gedwongen uitgeschakeld op een klap van Dave Winfield. Hierna wordt Martínez de nieuwe werper. Hij krijgt via tweemaal vier wijd de honken vol, maar sluit de inning af met drie slag. In de achtste inning is Roger Flóres de laatste werper voor Nicaragua. Winfield slaat in dit duel 1-uit-4, maar krijgt ook tweemaal drie slag.

Vijf dagen later (donderdag 6 juli) staan Nicaragua en Alaska Goldpanners voor de tweede keer tegenover elkaar. Ook nu is het weer zwaarbewokt, maar het is zo rond de zestien graden en droog. Dit keer komt Martínez niet in actie. Winfield is ook nu de linksvelder, slaat 2-uit-3 met een driehonkslag, scoort een punt en slaat er twee binnen. Niet genoeg, want Nicaragua wint met 6-5.

Dat Dave Winfield talent had was duidelijk, want als student op de Univeristy of Minnesota is hij al een sterspeler in honkbal en basketbal. In mei 1973 neemt Winfield deel aan de College Baseball World Series (als werper) en wordt gekozen tot Meest Waardevolle Speler. Kort daarna wordt hij in drie verschillende sporten gedraft: honkbal, basketbal en American football, iets wat hij in zijn studietijd overigens niet speelde. Winfield kiest

Dave Winfield in 1972 (archief)

voor honkbal en San Diego Padres, dat hem had geselecteerd als werper, maar ook voor zijn slagkracht. San Diego plaatst de toen 21-jarige Winfield gelijk op het Major League-roster als hun rechtsvelder. Winfield heeft nooit in de Major League gegooid, maar speelde wel 22 seizoenen op het hoogste niveau als outfielder voor San Diego Padres (1973-1980), New York Yankees (1981-1990), California Angels (1990-1991), Toronto Blue Jays (1992), Minnesota Twins (1993-1994) en Cleveland Indians (1995). In 2.973 wedstrijden sloeg hij 3.110 honkslagen, waaronder 465 homeruns. Winfield speelde in twaalf All Star Games en won in 1992 met Toronto de World Series. In 2001 werd hij gekozen in de Hall of Fame. Dave Winfield is één van de weinige spelers die nooit in de Minor League hebben gespeeld.

Dennis Martínez wordt in december 1973 gecontracteerd door Baltimore Orioles. De rechtshandige werper debuteert in de Major League in 1976. Het is het begin van een Major League-loopbaan die 23 jaar zou duren. Martínez speelde voor Baltimore Orioles (1976-1986), Montreal Expos (1986-1993), Cleveland Indians (1994-1996), Seattle Mariners (1997) en Atlanta Braves (1998). Hij wint 245 wedstrijden en gooit 2.149 keer drie slag. Martínez neemt deel aan vier All Star Games, gooit op 28 juli 1991 een Perfect Game en wordt in 2016 opgenomen in de Canadian Baseball Hall of Fame.

Door zijn lange en succesvolle loopbaan krijgt Martínez de bijnaam 'El Presidente'. In latere jaren is hij nog actief als pitching coach bij Baltimore Orioles en Houston Astros en in 2013 is Martínez manager van de nationale ploeg van Nicaragua tijdens het kwalificatietoernooi voor de World Baseball Classic. Het nationale honkbalstadion in hoofdstad Managua wordt bij het vijftigjarig bestaan ervan in 1998 naar hem vernoemd, Estadio Nacional Dennis Martínez. In oktober 2017 wordt het nieuwe Estadio Nacional Dennis Martínez geopend met een reeks van drie wedstrijden tussen Nicaragua en Chinese Taipei. Later dat jaar worden de wedstrijden van het honkbaltoernooi van de Central American Games in het stadion gespeeld.

Eind 1972 organiseert Nicaragua het Wereldkampioenschap Honkbal van 15 november tot en met 5 december. De wedstrijden worden gespeeld in Managua, in El Estadio Nacional, hetzelfde stadion dat in 1998 naar Martínez wordt vernoemd. Veel van de spelers die een paar maanden eerder in Haarlem aan de Honkbalweek deelnemen met Nicaragua, Cuba en Italië zijn ook tijdens het WK van de partij. Italië en

West-Duitsland vertegenwoordigen Europa. Cuba pakt de titel, Nicaragua wint het brons, Italië wordt vijftiende. De in Guatemala geboren catcher Carlos Guzmán, die tijdens de Honkbalweek uitkomt voor Italië, speelt tijdens het WK in de nationale ploeg van Guatemala. Guzmán, die vorig jaar op 74-jarige leeftijd overleed, heeft namelijk tot 1978 de Guatemalteekse nationaliteit, maar daarna wordt hij Italiaan.

In de nacht van 22 op 23 december, een paar weken na het WK, wordt Nicaragua getroffen door een zware aardbeving met een kracht van 6.3 op de Richter-schaal. Het epicentrum is een paar kilometer van Managua. Ook het honkbalstadion raakt zwaar beschadigd, maar wordt herbouwd. Er zijn veel slachtoffers, er wordt gesproken over een dodental tussen de 4.000 en 11.000, er zijn 20.000 gewonden en meer dan 300.000 mensen zijn dakloos. In de dagen erna wordt er veel hulp geboden. Zo organiseert de bekende profhonkballer en sterspeler Roberto Clemente een aantal hulpvluchten vanuit zijn geboorteland Puerto Rico. Tijdens het WK is Clemente één van de coaches van de nationale ploeg van Puerto Rico. Clemente komt in de Major League voornamelijk als rechtsvelder uit voor Pittsburgh Pirates en slaat op 30 september 1972 zijn 3.000e honkslag. Dat was een tweehonkslag in wat zijn allerlaatste slagbeurt zou zijn. Clemente heeft last van blessures en verlaat de wedstrijd in de vijfde inning. Drie dagen later speelt hij nog even kort in wat zijn laatste duel zou zijn, maar hij komt niet meer aan slag. Na berichten dat de verspreiding van de hulpgoederen niet goed verloopt, besluit de 37-jarige Clemente op 31 december 1972 zelf met de laatste hulpvlucht mee te gaan naar Nicaragua. Maar kort na het opstijgen van het vliegveld bij de Puerto Ricaanse hoofdstad San Juan stort het toestel neer in zee. Het lichaam van Clemente is nooit gevonden. In 1973 wordt Roberto Clemente, na een speciale zitting van de keuzecommissie, opgenomen in de Major League Hall of Fame. (MS)

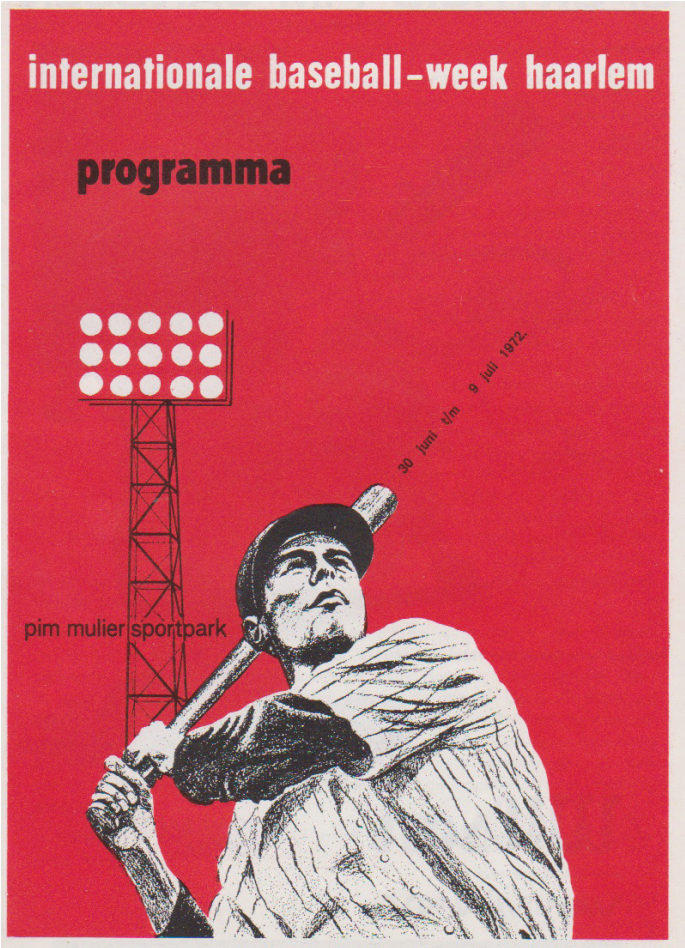

Het programmaboekje uit 1972

For Love Of The Game

Net als velen van u had ik ook weer mijn vakantiedagen opgenomen om op de Honkbalweek Haarlem actief te zijn voor het Leesvoer, interviews, gekkigheidjes en achtergrondverhalen.

Helaas, het liep anders. Zo ook voor de spelers, coaches en officials. Helemaal zuur als je als 14-jarig jochie droomt om op dat veld te mogen staan. De droom die je je hele leven blijft achtervolgen. En als blijkt dat je net niet de skills daarvoor hebt, je droom verandert in ''als ik toch ooit op die week mag gaan scheidsrechteren''. Eén van mijn vrienden had die droom en laat hij nou inderdaad dit jaar zijn debuut hebben mogen maken op de Honkbalweek Haarlem. Peter de Haan is er ziek van, want hij is dat eerder genoemde 14-jarige jochie.

Altijd had hij een doel, beste van de eerste klasse te willen zijn, beste van de overgangsklasse, en eventueel hoofdklasse te mogen scheidsrechteren. Wel op een voorwaarde: ,,Ik moet het leuk hebben''. En met plezier staat hij nu in de hoofdklasse te scheidsrechteren en mensen op te leiden, maar niet tijdens de Honkbalweek Haarlem.

Zoals we ondertussen weten gaat de competitie in de hoofdklasse op 23 juli van start en wordt er een volledige speelronde gespeeld, dat zal een halve competitie zijn. Alle teams moeten het onderste uit de kan halen, want nummers één tot en met vier strijden daarna om de landstitel. Peter kijkt hier erg naar uit: ,,Dit beloven mooie wedstrijden te worden''.

En daar doet hij het voor. For love of the game. (GH)

Peter de Haan (foto: Robert Bos)

4-6-3 met een cirkel eromheen

EEN HONKBALWEEKHERINNERING VAN TOERNOOIDIRECTEUR LEON RAVESTEIN

Op zich een simpele cijferreeks, 4-6-3. Kan van alles zijn natuurlijk, maar met een cirkel eromheen begint het honkbalhart sneller te kloppen. Wat is daar gebeurd?

Ik sta helaas niet bekend om mijn ijzersterke geheugen, dus een aantal feiten in dit stukje zal in een volgend stukje vast gerectificeerd worden, want ik was niet de enige op de tribune toen de scorer van die bewuste zondagochtend 11 uur wedstrijd 4-6-3 met een cirkel eromheen noteerde op het scoreformulier.

Het was een wedstrijd tijdens een Honkbalweek zo ergens rond 1990. Het tijdstip en dag van spelen verraadt dat het een eerder die week verregende wedstrijd was die op de zondagochtend werd ingehaald. Volgens mijn geheugen stond Puerto Rico in het veld, maar dat kan elk ander land zijn geweest. Nog nagenietend van de zaterdagavond en traag op gang aan het komen op deze zondagochtend stroomde het Pim Mulier stadion langzaam vol. Diegenen die op tijd op hun plek zaten of niet even een bakje koffie aan het halen waren zagen iets wat we weinig (of misschien wel nooit) hadden gezien.

Kortestop en tweedehonkman speelden richting tweede honk (u voelt hem al aankomen) en de slagman van dienst (werkelijk waar geen idee wie of van welk team) sloeg een line drive (in één harde streep) richting het tweede honk. De bal stuiterde achter het tweede honk nog net voordat de tweedehonkman de bal met een werkelijk waar onmogelijke snoekduik en een katachtige reactie in zijn handschoen onder controle kreeg.

Tot nu toe was de actie al van een atletische schoonheid die we niet snel zouden vergeten, maar terwijl het lichaam van de tweede honkman op weg was naar de grond kwam het Huzarenstukje.

De tweedehonkman draaide in de lucht deels zijn lichaam, gaf door deze draai kracht aan de bal die nog in zijn handschoen zat en presteerde het onmogelijke door de bal exact in de looprichting te brengen van de korte stop.

Als ik de beelden afspeel in mijn geheugen, zie ik een korte stop die de bal verwachtte. Hij kende de tweedehonkman, de uitslover, de alleskunner. Die bal wordt van mij, dacht hij. Zonder de miraculeuze snelle handen van de korte stop en de stretch van de eerste honkman, die volgden, was de slagman zeker safe geweest.

Op zondagochtend een staande ovatie die minutenlang duurde en waarbij drie honkballers samen een waanzinnige play maakten en wat zo simpel genoteerd wordt met 4-6-3 met een cirkel erom. Om van te smullen!

Naschrift van de redactie:
De wedstrijd waar Leon (je geheugen valt best mee, hoor) het over heeft werd inderdaad op een zondagochtend gespeeld, na de vrijdagmiddag ervoor te zijn afgelast wegens regen. De datum was zondag 19 juli 1992, de slotdag van de 16e Haarlemse Honkbal Week. De teams waren die van Puerto Rico tegen Japan en het duel begon om half elf. Puerto Rico stond inderdaad in het veld. De snoekduik makende tweede honkman was Roberto López, de korte stop met de snelle handen was Abimael Rosario en de stretchende eerste honkman was Efrain Garcia. De slagman was de Japanse derde honkman Tsuyosi Saito. Puerto Rico won met 3-2. O ja, er waren natuurlijk wel twee cirkels, 4-6 en 6-3, maar samen was het inderdaad een subliem 4-6-3 dubbelspel.

VILLA WESTEND

HIT & RUN

In de aanloop naar de Honkbalweek Haarlem had het Nederlands honkbalteam (of Team Kingdom of the Netherlands, zoals de ploeg in goed Nederlands ook wordt genoemd) nog een ander evenement op het programma staan. Begin vorige week zou Oranje namelijk zijn teruggekeerd uit Taiwan. Daar was Nederland één van de zes deelnemers aan de WBSC Baseball Final Qualifier, het laatste Olympisch Kwalificatie Toernooi.

Tijdens dat evenement zou de zesde en laatste ploeg zich plaatsen voor de Olympische Spelen van dit jaar in Japan, maar door het coronavirus verliep alles helemaal anders. Aanvankelijk zou in maart in Arizona het OKT plaatsvinden voor het Amerikaanse continent. De winnaar was zeker van een Olympisch ticket, de nummers twee en drie zouden naar de Final Qualifier gaan, dat op het schema stond voor 1 t/m 5 april in Taichung en Douliu in Taiwan. Daar zou Nederland het moeten opnemen tegen Chinese Taipei, Australië, China en de twee ploegen uit Arizona.

Op 2 maart werd het evenement vanwege het virus uitgesteld naar 17 t/m 21 juni. Op 24 maart werd bekendgemaakt dat de Olympische Spelen waren uitgesteld naar volgend jaar. Hierdoor was er geen noodzaak het toernooi in Taiwan door te laten gaan en werd ook dit evenement doorgeschoven, vrijwel zeker naar ergens begin volgend jaar.

o o o o o o

Na de op woensdag 24 juni aangekondigde vergaande versoepelingen per 1 juli wat de maatregelen tegen het coronavirus betreft, maakte de KNBSB een dag later bekend dat het seizoen 2020 in de Hoofdklasse honkbal van start gaat op donderdag 23 juli. Het seizoen in de Golden League softbal begint op zaterdag 18 juli. Na 1 juli hebben de honkbalteams drie weken de tijd om oefenwedstrijden te spelen; de softbalsters gaan na twee oefenweken weer het veld in. Ook weer zin in een honkbalwedstrijd? Donderdagavond 2 juli oefent landskampioen L&D Amsterdam Pirates op eigen veld tegen Hoofddorp Pioniers, vice-kampioen Curaçao Neptunus ontvangt Twins Oosterhout, Quick Amersfoort is gastheer van HCAW en in het Pim Mulier Stadion speelt DSS/Kinheim tegen Silicon Storks. Alle wedstrijden beginnen om 19.30 uur, waarna de teams elkaar komend weekeinde opnieuw ontmoeten. Het speelschema voor de nieuwe competitie is nog niet bekend.

o o o o o o

Sinds de eerste Haarlemse Honkbalweek in 1961 worden na afloop van de laatste wedstrijd persoonlijke prijzen uitgereikt. Zo is de Beste Slagman uiteraard de speler met het hoogste slaggemiddelde en gaat de prijs voor Homerun King naar de speler die de meeste homeruns heeft geslagen. Maar de keuzes voor bijvoorbeeld Meest Waardevolle Speler en Beste Werper komen tot stand na overleg door de leden van een daarvoor aangestelde commissie. De Commissie Prijzen (logische naam toch?) bestond meestal uit de verantwoordelijke persoon voor de statistieken, een paar vertegenwoordigers van de media en de voorzitter van de Perscommissie. Het aantal leden varieerde van drie tot zeven. In de loop der jaren bogen ondermeer Jacob Bergsma, Hans de Bie, Lenno van Dekken, Gé Hoogenbos, Henk Knol, Theo Vleeshhouwer, Marco Stoovelaar en

Frank Voskuilen zich namens de Perscommissie over de prijzen. Hoogenbos (De Telegraaf), Knol (Haarlems Dagblad) en Stoovelaar (De Telegraaf) vertegenwoordigden ook de media. Official Scorers Feiko Drost, Maartje Nierop Groot en Harry Wedemeijer hebben eveneens zitting gehad in de Commissie Prijzen.

Namens de media waren dat verder ondermeer Pauline Blom (Haarlems Dagblad), Ronald Boot (NOS Studio Sport/Langs de Lijn), Andy Houtkamp (NOS Langs de Lijn), Joop Köhler (NRC Handelsblad), Jan van der Nat (Haarlems Dagblad) en Ton Verheul (Het Vrije Volk).

In 1966 had de commissie het moeilijk om een Beste Werper aan te wijzen, want California Stags beschikte over twee dominante werpers in de personen van Jim Colborn en Gary Jones. In de tweede wedstrijd van het toernooi gooide Jones tegen Nederland. De linkshander schakelde 18 spelers met drie slag uit en stond slechts twee honkslagen toe, waaronder een homerun van Hamilton Richardson, die twee punten opleverde. Ondanks de uitstekende prestatie van Jones won Nederland met 3-2.

Zeven dagen later kwam Jones tot 16 keer drie slag tegen Augsburg Bayonets, stond ook nu maar twee hits toe en won met 4-0. Jim Colborn gooide veertien keer drie slag in een 12-3 winst tegen Augsburg, maar moest acht honkslagen toestaan. Vijf dagen later stond ook Colborn tegenover Oranje en won met 7-4. De rechtshander deed het nog beter dan Jones, want hij kreeg 21 strikeouts op zijn naam. Colborn kreeg vijf honkslagen tegen, waaronder een 3-run homerun van Simon Arrindell. Hoewel Colborn tweemaal had gewonnen en ondermeer een duel met 21 strikeouts had ging de prijs voor de Beste Werper naar Jones. In zijn twee heuveloptredens had hij beide keren slechts twee honkslagen toegestaan en dat vond de keuzecommissie toen toch wel heel overtuigend. Gary Jones en Jim Colborn stonden beiden aan de vooravond van een prima loopbaan. Jones gooide in 1970 en 1971 in de Major League voor New York Yankees. Colborn kwam in 1969-1978 in de Major League uit en stond op de heuvel voor Chicago Cubs, Milwaukee Brewers, Kansas City Royals en Seattle Mariners. Vier jaar geleden keerde Colborn terug in Haarlem en nam hij aan de Honkbalweek deel als pitching coach van Australië.